

[Niels Westerby.]

gøre vort yderste til, som jeg startede med at sige, at pulverisere de dele af boligforliget, som vi ikke har kunnet give vor tilslutning.

Dernæst vil jeg nævne de to punkter, som vi ikke har ret meget at indvende imod. Det ene er forslaget om boligsikring. Vi finder, at det er et udtryk for en god social politik på det boligpolitiske område, og at det er et bedre system end noget hidtil kendt inden for boligområdet med hensyn til at skabe et socialpolitisk sikkerhedsnet under dem, der bor til leje. Vi har stadig væk den indvending, som vi også gjorde gældende under den tidligere førstebehandling af lovforslaget, at vi synes, forslaget er vel kompliceret. Jeg ved, at det er ikke nemt at være boligminister, og skiftende boligministre har i efterkrigstiden måttet lægge ryg til mange komplicerede ordninger, og jeg ved også, at de politiske ønsker i boligudvalget har været så sammenfiltrede og rodede, at det ikke har været nemt hverken at være boligminister eller en af hans embedsmænd på dette område. Vi har ikke under valgkampen og i tiden efter valgkampen haft chance for tidsmæssigt at arbejde detaljeret og teknisk med, om vi kunne bidrage til at give det en enklere og mindre kompliceret formulering, men jeg vil gerne henstille til boligministeren, at han nu efter denne førstebehandling prøver på at gøre sig virkelig umage for at gøre forslaget enklere og dermed mere anvendeligt. Det er jo en betydelig svaghed ved et sådant forslag, at folk faktisk ikke selv kan beregne, hvordan de er stillet. En af meningerne med at skabe et socialpolitisk sikkerhedsnet under folk er jo netop også at give dem mulighederne for at vurdere deres egen situation, og resultatet af boligsikringsordningen vil jo nærmest blive sådan, at hjælpen vil dumpe ned som uventet manna fra himlen hos de forskellige, mere end det er noget, de forud har kunnet beregne f. eks. på det tidspunkt, hvor de har skaffet sig denne eller hin lejlighed. Det er en meget stor svaghed ved socialpolitik også på boligområdet, at folk ikke har den psykiske sikkerhed, der ligger i at vide, hvor de er, også når de erhverver en bolig, så jeg tror, man skal prøve på at gøre sig umage for at gøre det noget enklere.

Og så vil jeg gerne sige til boligministeren om dette lovforslag, at vi finder faktisk, at der gøres forskel — og jeg har rejst problemet i et spørgsmål til boligministeren forud for valget — på familier med eller uden børn, der bor i lejligheder, og så familier og enlige, der bor i værelser. Der er strengt taget ikke nogen saglig grund til, at man gør forskel på folk, der bor i enkeltværelser, og dem, der bor i lejligheder, ja, det vil ofte være sådan, at de forhold, der berettiger en boligsikringsordning, vil gøre sig særlig stærkt gældende for dem, der bor på enkeltværelser. Meget ofte vil det jo være dem, der bor på enkeltværelser, som kommer til at betale de meget høje værelsepriser. Det er jo efterhånden ikke helt ualmindeligt, at man for et ikke særlig godt værelse i København betaler 300 kr. om måneden, og det vil meget ofte være folk, som har en lav indkomst — altså har en huslejerelation, et forhold imellem indkomst og husleje, der tilsiger, at her er der en særlig grund til en socialpolitisk indsats — der bor her. Og det gælder så meget desto mere, som det ikke bare er enlige, der bor på værelser, men det er også ægtepar, og i mange tilfælde er det ægtepar med børn, og der kan godt være tale om, at folk bor længe på værelser.

Så kan boligministeren jo naturligvis sige: ja men bestræbelserne må gå ud på at skaffe egnede lejligheder til alle mennesker her i landet, og deri kan jeg være enig med ham. Men de bestræbelser har vi haft i de sidste 20 år, og der bor stadig væk folk på værelser, også ægtepar og ægtepar med børn. Så kan boligministeren komme og sige: ja men det er sådan, at 95 pct. af alle ægtepar, inden der er gået 3 år har fået deres egen lejlighed, og jeg bestrider ikke, at det er rigtigt, når boligministeren kommer med en sådan faktisk oplysning. Men ikke desto mindre er det således, at der dog trods alt er 5 pct. af alle ægtepar, også når der er gået 3 år, der ikke har fået deres egen lejlighed, og der er måske mange ægtepar, som sidder i to år, halvandet år, et år uden at have deres egen lejlighed og er tvunget ud i en situation med værelser og tit med høje værelsepriser og ofte med lave indkomster, for slet ikke at tale om hele den sektor, som man kan kalde de unge under uddannelse, der har lignende forhold.